

Η Τούλα Ρεπαπή για το μυθιστόρημα "Σαν σε καθρέφτη" (ιστοσελίδα Diavasame.gr, 04-08-2008)

Τούλα Ρεπαπή στον ιστότοπο Diavasame.gr για το μυθιστόρημα Σαν σε καθρέφτη (εκδ. Μεταίχμιο, Αθήνα, 2003)

Αντανακλάσεις ζωής. ή Τεμαχίζοντας το χρόνο.

Η Ηρώ Νικοπούλου γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε ζωγραφική και σκηνογραφία στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών. Έχει κάνει πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έργα της βρίσκονται σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές. Έχει δημοσιεύσει τρεις ποιητικές συλλογές: Ο Μύθος του Οδοιπόρου, Χειμερινοί Μορφασμοί, Ανέμου και τη συλλογή διηγημάτων: Ομελέτα με μανιτάρια. Ποιήματα και πεζά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά. Στο βιβλίο της *Σαν σε καθρέφτη*, αφηγείται τη ζωή δύο αδελφών, της Άρτεμις και της Χάρις. Η δεύτερη είναι υιοθετημένη. Η Άρτεμις, με στοιχεία που ήδη έχει, φεύγει από την Ελλάδα με προορισμό τη Χάγη. Θέλει να συναντήσει την μητέρα της Χάρις και να μάθει τους λόγους που την ώθησαν να την δώσει για υιοθεσία. Την ίδια σχεδόν στιγμή, η Χάρις αποδέχεται την πρόταση του γραφείου στο οποίο εργάζεται ως φωτογράφος, να μεταβεί στη Χάγη και να φωτογραφίσει μια μικρογραφία πόλεως την Μαντουροντάμ που βρίσκεται σένα πάρκο στα περίχωρα της. Οι δύο αδελφές, βρίσκονται παράλληλα στην ίδια πόλη, χωρίς η μία να έχει την επίγνωση της παρουσίας της άλλης. Η κάθε μια με το δικό της οδοιπορικό. Η Χάρις για να φωτογραφίσει την πόλη και η Άρτεμις για να ανακαλύψει, την ταυτότητα της αδελφής της. Ή μήπως Άρτεμις και Χάρις είναι ένα και το αυτό πρόσωπο; Το δικό μας!

Και βρίσκουμε όλοι την ταυτότητά μας;

Η Ηρώ Νικοπούλου σε μια πιο απλωμένη αφηγηματική φόρμα το πεζογράφημα, ασκημένη στην οικονομία της γλώσσας μέσα από την ποίηση, διαχειρίζεται το μέγεθος των προτάσεων που άλλοτε είναι μικρό και άλλοτε μεγαλύτερο για να ξεδιπλώσει την ιστορία και να εμπλέξει τους ήρωες προσδίδοντας ρυθμό, ζωντάνια και χάρη στο κείμενο. Χαρακτηριστικό της γραφής της, είναι ο πλούτος των λέξεων και οι εικόνες που κοσμούν την αφήγηση από εμπνευσμένες παρομοιώσεις και παραλληλισμούς. Ξεκινά με την γέννα του ανθρώπου. Η μικρή Άρτεμις βγαίνει στη ζωή ή στο όνειρο της ζωής, για να μάθει. Για να ζήσει. Και διατηρώντας το δικαίωμα στην ελεύθερη βούληση στο τέλος του βιβλίου ξαναγεννιέται στην ωριμότητα έχοντας επιλέξει να έχει μάθει ή όχι. Όσο εξελίσσεται η

ιστορία, εξελίσσεται και η γραφή. Απελευθερώνεται. Γίνεται πιο στρωτή. Πιο τρυφερή. Σε βάθος. Αυτό είναι το δυνατό σημείο της συγγραφέως, το προς τα μέσα και η αποτύπωσής του, πάνω στα πρόσωπα και σώματα των ηρώων.

Οι ήρωες κινούνται μέσα στον χρόνο έχοντας μικρή ή καθόλου επίγνωση του πραγματικού τους εαυτού και προέλευσης. Και υποσυνείδητα τον εκδικούνται για την ρευστότητά του. Τον φυλακίζουν. Τον κομματιάζουν. Τον παγώνουν. Τον φωτογραφίζουν. Όμως αυτός γλιστρά στο DNA τους και τους μπολιάζει. Σαν μαριονέτες πλέον οι ήρωες επαναλαμβάνουν τα ίδια λάθη. Τις ίδιες επιλογές. Έτσι η Χάρις ζώντας μέσα στην Τέχνη όπως η μητέρα της, μένει έγκυος χωρίς να είναι σίγουρη πως θέλει το παιδί. Η συγγραφέας αφήνοντας ασαφή τα πρόσωπα των ηρώων προβάλλει την πραγματική ουσία του ανθρώπου σαν να είναι κάτι σύνθετο και όχι ενιαίο. Αποτέλεσμα αυτού, οι ήρωες κινούνται σαν να ζουν παράλληλες ζωές, με περισσότερους του ενός εαυτού. Ακόμη και τα μέλη από τα σώματα τους λειτουργούν αυτονομημένα και ξέχωρα. Σαν μικρές πόλεις. Όπως η Μαντουροντάμ. Αποκομμένη και ενιαία ταυτόχρονα. Τα αντικείμενα, κτήρια, ντουλάπες, ρούχα, φθαρμένα από το χρόνο και αυτά αφηγούνται τη δική τους ζωή μαρτυρώντας τα μυστικά των κατόχων τους. Ωστόσο την σημαντικότερη θέση έχουν τα συναισθήματα των ηρώων όπου η συγγραφέας γίνεται ο καθρέπτης που τα αντανακλά, ορίζοντας συγχρόνως πως μέσα από αυτά γίνεται το ταξίδι για την αναζήτηση της προσωπικής ταυτότητας.

Η Ηρώ Νικοπούλου με βλέμμα γεμάτο Τέχνη, αγάπη για τη ζωή και χωρίς να φοβάται τον χρόνο στήνει σκηνικά από διαφορετικές εικόνες της κοινωνίας και αφήνει τους ήρωες από την συμμετοχή τους στο σύνολο να εξελίσσονται και να βρίσκουν ή όχι τον εαυτό τους.

Τούλα Ρεπαπή